

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Z. P.**, zastoupený Mgr. Petrou Macounovou, advokátkou se sídlem Tovaryšský vrch 1358/3, Liberec, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2020, čj. MPSV-2020/71519-917, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 19. 11. 2020, čj. 58 Ad 8/2020-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Petře Macounové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **2 600 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřadu práce České republiky – Krajská pobočka v Liberci (dále „úřad práce“) svým rozhodnutím z 24. 2. 2020, čj. 80638/20/LB, žalobci nepřiznal dávku státní sociální podpory – příspěvek na bydlení od 1. 4. 2019, a poskytl tuto dávku ve výši 5 518 Kč měsíčně od 27. 6. 2019. Žalovaný svým výše označeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí úřadu práce.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že se v případě požadované dávky příspěvku na bydlení uplatní § 54 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře. Dle tohoto ustanovení náleží nárok na výplatu příspěvku na bydlení nebo jeho části při splnění zákonných podmínek od jeho uplatnění vpřed. Zpětně lze výplatu příspěvku na bydlení přiznat jen za období, pro které uplynutím zákonem stanovené tříměsíční lhůty nárok na výplatu nezanikl. Nárok lze tedy zpětně přiznat nejvýše za tři měsíce před jeho uplatněním. Tento závěr vyplývá i z rozsudku NSS z 2. 2. 2011, čj. 3 Ads 131/2010-42. Pokud žalobce nárok na výplatu dávky uplatnil 27. 9. 2019, nemohl mu být přiznán od 1. 4. 2019, jak požadoval. Je třeba odlišovat nárok na dávku a nárok na výplatu dávky. Není-li o výplatu dávky požádáno, nárok na její výplatu v případě příspěvku na bydlení zaniká uplynutím tří měsíců ode dne, od kterého dávka nebo její část náleží. Krajský soud odkázal i na důvodovou zprávu k zákonu č. 125/2003 Sb., kterým se mění zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále „důvodová zpráva“). Dle ní je prekluzivní lhůta stanovena pro výplatu dávek nebo jejich části v délce tří měsíců, aby nedocházelo v rozporu s účelem dávek státní sociální podpory k jejich výplatě zpětně za delší období. Znění § 54 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře je dle krajského soudu zcela jasné a ani formulář žádosti o příspěvek na bydlení není nijak matoucí, jak namítal žalobce.

[3] O žalobcově žádosti, v níž žádal o přiznání příspěvku na bydlení zpětně od 1. 4. 2018, bylo rozhodnuto v samostatném řízení, jež je předmětem soudního přezkumu u krajského soudu pod sp. zn. 58 Ad 1/2020. K námitce ohledně délky řízení vedeného o žádosti o příspěvek na bydlení za I. čtvrtletí roku 2018 krajský soud uvedl, že délka tohoto řízení neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nelze přijmout námitku, že po dobu tohoto řízení neměla plynout tříměsíční lhůta k zániku nároku na výplatu příspěvku na bydlení od 1. 4. 2019. Pro aplikaci § 54 odst. 2 věty druhé zákona o státní sociální podpoře je podmínkou, že musí jít o jedno a totéž řízení o dávce, což v nyní projednávaném případě splněno nebylo. Žalobce se také mýlí, pokud má za to, že bylo povinností žalovaného vypořádat jeho námitky vznesené v odvolání z 8. 12. 2019, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze 14. 1. 2020, čj. MPSV-2020/7591-917. Takovou povinnost žalovaného totiž nelze z ničeho dovodit.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud dle stěžovatele nepřihlédl k zásadní okolnosti projednávané věci, totiž že řízení o žádosti o příspěvek na bydlení za I. čtvrtletí roku 2018, které započalo v lednu 2018, bylo ukončeno až v září 2019, a proto nesprávně dovodil, že o nyní projednávaném nároku na výplatu dávky bylo rozhodnuto v souladu s § 54 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře. Gramatický výklad tohoto ustanovení však nelze použít bez přihlédnutí ke smyslu a účelu dotčených ustanovení i celého systému sociální pomoci. Z poslední věty uvedeného ustanovení vyplývá, že lhůta pro předložení dokladů na další období neplyne po dobu řízení o dávce. Řízení o příspěvku na bydlení

pokračování

jsou poměrně složitá a úzce na sebe navazují. Rozdělení řízení na jednotlivé časové úseky a samostatná řízení nezbavuje úřad povinnosti postupovat tak, aby žadatel neutrpěl újmu z důvodu neznalosti výkladu a postupu správního orgánu v navazujících řízeních. Tomuto požadavku vycházejícího ze základních zásad správního řízení správní orgány ani krajský soud nedostály.

[6] Krajský soud nepřihlédl ani ke skutečnosti, že příspěvek na bydlení za I. čtvrtletí roku 2018 správní orgány odmítly vyplatit z důvodu svého nezákonného postupu. Tato okolnost měla společně s porušováním základních zásad správního řízení dopad na podávání dalších žádostí a dokládání čtvrtletních příjmů ze strany stěžovatele. Ten byl totiž v nejistotě, zdali bude příspěvek na bydlení vůbec přiznán. Pro posouzení nároků na dávky za další období je podstatná aplikace § 53 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, jelikož u pojmu „*dávka neprávem odepraná*“ může jít jak o jednu dávku, tak i o každou dávku, která byla odeprána. V posuzovaném případě by nemohla být přiznána výplata následující dávky, neboť nebyla přiznána dávka první, jež byla odeprána z důvodů na straně úřadu práce. To potvrzuje i rozhodnutí žalovaného z 29. 7. 2019, po kterém úřad práce rozhodnutím z 9. 9. 2019 nakonec dávku za I. čtvrtletí roku 2018 přiznal.

[7] Krajský soud dále pochybil odkazem na rozsudek NSS čj. 3 Ads 131/2010-42, jenž však na nynější situaci nedopadá, jelikož je založený na zcela jiných skutkových okolnostech. Dle tvrzení krajského soudu i správních orgánů mělo být pro zachování nároku průběžně žádáno o další dávky na další období. Tuto informaci však správní orgány stěžovateli v průběhu řízení o první žádosti ze 4. 1. 2018 (dále „první žádost“) nepodaly. Neposkytnutí poučení o správném postupu je v rozporu se základními zásadami správního řízení zejména s § 2 odst. 3 a § 4 správního řádu, a mělo za následek, že stěžovatel nepodával nové žádosti a nedodával podklady.

[8] Z důvodové zprávy vyplývá, že snahou zákonodárce bylo zabránit spekulativnímu čerpání dávek zpětně, nikoli zabránit čerpání dalších dávek v situaci, kdy řízení o první žádosti o dávku trvalo nepřiměřeně dlouho. Zákonem sledovaný účel se tak mívá se situací v projednávaném případě. Zpětnou žádostí by byla první žádost, které by nepředcházelo žádné řízení o stejné dávce vycházející ze stejných podkladů. V nyní projednávané věci by ale v případě pravidelného dokládání a podávání žádostí po celou dobu řízení úřadu práce při nezměněné situaci nezbylo než vyplatit dávku za období od ledna 2018 do září 2019. Odůvodnění krajského soudu nezohledňuje ani skutečnost, že po celou dobu od podání žádosti v lednu 2018 bylo vedeno správní řízení a že ani žalovaný nepochybně vznik jednotlivých nároků.

[9] Správní orgány žádost o příspěvek na bydlení posuzují podle data, od kterého žadatel chtěl nárok uplatnit. Pokud uvedené datum nespadá do časového úseku tří měsíců před datem podání žádosti, automaticky tuto žádost zamítají. Toto časové ohraničení ale nevyplývá ze žádného ustanovení zákona o státní sociální podpoře. Z § 51 odst. 5 tohoto zákona, ve znění do 30. 6. 2022, vyplývalo, že se příspěvek na bydlení přiznává od 1. 7. do 30. 6. následujícího kalendářního roku nebo v rámci tohoto období na dobu kratší, jsou-li splněny podmínky nároku na tuto dávku. Krajský soud nesprávně uvedl, že délka řízení o žádosti o příspěvek na bydlení za I. čtvrtletí roku 2018 neměla na zákonnost nyní napadených rozhodnutí úřadu práce a žalovaného žádný vliv, jelikož

se jedná o samostatná řízení. Tato samostatnost je však pouze zdánlivá. Posouzení další žádosti v nyní projednávaném případě totiž záviselo na vyřízení a uznání nároku na dávku dle první žádosti. Odepřením dávky za I. čtvrtletí roku 2018 bylo totiž odepřeno její přiznání i za další období. Žalovaný až v rozhodnutí z 29. 7. 2019 úřadu práce přikázal, jak má postupovat a ten následně 9. 9. 2019 přiznal dávku za I. čtvrtletí roku 2018. O dílčích nebo následujících řízeních o dávce příspěvku na bydlení nelze tvrdit, že se jedná o řízení, jejichž výsledek by nebyl spjat s výsledkem prvního řízení.

[10] Stěžovatel dále namítá částečnou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. V žalobě argumentoval obsahem poučení v tiskopisu žalovaného pro žádost o dávku, ke kterému se krajský soud vyjádřil pouze stručně v bodě 13 rozsudku tak, že „*formulář žádosti o příspěvek na bydlení není nijak matoucí*“. Tento závěr však nelze považovat za dostatečné zdůvodnění. Nepřezkoumatelný je dle stěžovatele rovněž stručný závěr krajského soudu v bodě 16, že nelze dovodit povinnost žalovaného vypořádat námitky stěžovatele vznesené v odvolání v předchozím správním řízení o první žádosti. Dle rozsudku NSS ze 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, krajský soud, který se vypořádává s argumentací žalobce, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá. Krajský soud tak nedostal požadavkům na odůvodnění soudního rozhodnutí.

[11] Nevypořádáním námitek z předchozího odvolání pak došlo též k porušení ustanovení o řízení, zejména porušení základních zásad činnosti správních orgánů. Činnost správních orgánů má vést k naplnění účelu řízení, tedy k poskytnutí dávky. Součástí správního řízení jsou veškerá dílčí podání včetně odvolacích a žalobních návrhů a rozhodnutí o nich, která jsou podána v tomto řízení. Oprávněným zájmem účastníka řízení je, aby uspěl, k čemuž slouží i vyjasnění všech sporných otázek a možnost navrhování důkazů a předkládání věcné argumentace. Uspěť ve správním řízení není umožněno nebo je značně ztíženo, pokud správní orgán nesdílí svá stanoviska k řádně podaným námitkám, které jsou součástí dokumentace ve správním spise. Příznivý výsledek dílčí části řízení pro žadatele nezabavuje správní orgán v dalším řízení povinnosti vypořádat veškeré námitky.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Nárok na výplatu dávky podle § 54 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře zaniká ze zákona a nelze jej zhojit žádostí o prominutí zmeškání lhůty nebo jiným úkonem. Jestliže stěžovatel podal žádost 27. 9. 2019, mohla mu být dávka přiznána nejdříve od 27. 6. 2019. Skutečnost, že nebylo o první žádosti rozhodnuto, stěžovateli nebránila v podání dalších žádostí. Příspěvek na bydlení bylo v rozhodné době možné přiznat nanejvýš na dobu jednoho roku vždy od 1. 7. daného kalendářního roku do 30. 6. následujícího kalendářního roku. Tato skutečnost je stěžovateli známa, neboť ji zmiňuje i v kasační stížnosti. Není tedy důvod pro jeho výklad, že novou žádost nelze podat do skončení řízení o předchozí žádosti, neboť o příspěvek na bydlení je vždy třeba znovu požádat k 1. 7. kalendářního roku. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že z tiskopisu k žádosti o dávku státní sociální podpory vyplývá závěr, že do vyřízení první žádosti se žádosti na další období ani jiné doklady nepodávají. Správní orgán nemůže tímto způsobem určovat či omezovat potenciálního žadatele v úmyslu podat žádost o dávku.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasačních námitek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel žádal o příspěvek na živobytí za různá období, o čemž správní orgány i soudy vedly vícero řízení. V podstatě s totožnými námitkami, které stěžovatel uplatnil v nyní projednávané věci, se Nejvyšší správní soud podrobně vypořádal již v rozsudku z 20. 5. 2021, čj. 9 Ads 15/2021-31. S těmito závěry, učiněnými ve věci žádosti stěžovatele o příspěvek na bydlení na období od 1. 4. 2018, 1. 7. 2018, 1. 10. 2018 a 1. 1. 2019, se Nejvyšší správní soud v nynější věci zcela ztotožňuje, a proto z nich v podstatné míře dále vychází.

[15] Dle § 54 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře *nárok na výplatu dávky nebo její části, jde-li o dávky uvedené v § 2 písm. a) bodech 1 a 2, zaniká uplynutím tří měsíců ode dne, od kterého dávka nebo její část náleží; to neplatí, jde-li o případ uvedený v § 53 odst. 1 tohoto zákona.*

[16] Stěžovatel 27. 9. 2019 podal, krom čtyř žádostí o příspěvek na bydlení za II., III., IV. čtvrtletí roku 2018 a I. čtvrtletí roku 2019, také žádost o příspěvek na bydlení od 1. 4. 2019. Z § 54 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře plyne, že nárok na výplatu příslušné dávky, v daném případě příspěvku na bydlení, zaniká uplynutím tří měsíců ode dne, od kterého dávka nebo její část náleží. Nárok na dávku vzniká dnem splnění všech podmínek stanovených tímto zákonem a nárok na výplatu dávky vzniká splněním podmínek stanovených tímto zákonem pro vznik nároku na dávku a na její výplatu a podáním žádosti o přiznání dávky (§ 49 odst. 1 a 2 uvedeného zákona). Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel nárok uplatnil 27. 9. 2019, mohl mu být skutečně přiznán zpětně nejdříve od 27. 6. 2019. Správní orgány tedy v souladu se zákonem rozhodly, že na základě žádosti podané 27. 9. 2019 se příspěvek na bydlení od 1. 4. 2019 nepřiznává, a ve výši 5 518 Kč měsíčně se poskytuje až od 27. 6. 2019. Na tomto závěru nemění nic ani skutečnost, že o první žádosti o příspěvek na bydlení (za I. čtvrtletí roku 2018) bylo rozhodováno po dobu delší než rok a půl. Pokud se v řízení přiznává dávka na žádost, rozhoduje správní orgán vždy o této konkrétní žádosti (srov. rozsudek NSS z 10. 2. 2010, čj. 3 Ads 145/2009-59). Na rozhodování o žádosti z 27. 9. 2019 nemá vliv skutečnost, že o žádosti o stejný druh dávky za jiné (předchozí) období úřad práce rozhodoval v jiném řízení. Úspěch či neúspěch v tomto předchozím řízení nemá vliv na posouzení následné žádosti. Jednalo se o jiné řízení a žádost z 27. 9. 2019 byla žádostí samostatnou.

[17] Stěžovatel namítl, že o příspěvek na bydlení si požádal opožděně z důvodu na straně správního orgánu. Délka předchozího řízení před úřadem práce však sama o sobě nepředstavuje důvod pro zrušení vydaných správních rozhodnutí pro nezákonnost. V projednávaném případě se nejedná o dávku neprávem odepřenou ve smyslu § 53 odst. 1 písm. c) zákona o státní sociální podpoře, jak se domnívá stěžovatel. O dávku neprávem odepřenou se jedná v případě dávky, pro jejíž nárok byly splněny všechny zákonné podmínky, ale správní orgány ji přesto odmítly přiznat. To se v případě dávky, která byla přiznána rozhodnutím úřadu práce z 9. 9. 2019, nestalo. Nestalo se tak ani u dávky požadované na období od 1. 4. 2019 do 26. 6. 2019, neboť stěžovatel o ni požádal až po uplynutí prekluзивní tříměsíční lhůty pro nárok na výplatu

dávky dle § 54 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře. Řízení o konkrétní dávce státní sociální podpory je řízení samostatné, které není závislé na výsledku řízení o dávce požadované za předešlé čtvrtletí.

[18] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud nesprávně vycházel ze závěru rozsudku NSS čj. 3 Ads 131/2010-42, který není na nyní projednávanou věc přílehlavý. Stěžovatel má pravdu v tom, že správní orgán v tehdejší případě stěžovatelku upozornil na skutečnost, že musí podat novou žádost o dávku státní sociální podpory. Nicméně o nutnosti podat novou žádost ji tehdy poučil, jelikož nárok na požadovanou dávku zanikl z důvodu novelizace právní úpravy ke konci roku 2007 s tím, že o výplatu dávky od 1. 1. 2008 bylo třeba požádat znovu. V tehdejší případě byla stěžovatelka poučena o tom, že se domáhá vydání rozhodnutí o nároku, který zanikl ze zákona. Jak uvádí sám stěžovatel, skutkové okolnosti tehdejšího případu se od jeho případu lišily. Zde správní orgány neměly v průběhu řízení o žádosti o dávku na I. čtvrtletí roku 2018 povinnost stěžovatele poučovat o tom, že má průběžně uplatňovat nárok na tuto dávku za další čtvrtletí. V řízení skončeném rozhodnutím z 9. 9. 2019, kterým byl stěžovateli přiznán příspěvek na bydlení za I. čtvrtletí roku 2018, správní orgány rozhodovaly pouze o nároku na příspěvek na bydlení na toto období. Poučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku (viz rozsudek NSS z 13. 10. 2010, čj. 1 As 51/2010-214, č. 2235/2011 Sb. NSS, bod 55). Poučovací povinnost správních orgánů nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad. Účastníkům řízení se může dostat návodu, co je třeba učinit, aby dosáhli žádaného účinku, v rámci právních služeb poskytovaných advokáty či jinými profesionály v oblasti práva. Ačkoliv jsou skutkové okolnosti případu projednávaného NSS v rozsudku čj. 3 Ads 131/2010-42 odlišné od nyní projednávaného případu, závěr ohledně uplatnění § 54 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře je možné uplatnit i v nyní projednávaném případě.

[19] Stěžovatel dále tvrdí, že se krajský soud nezabýval otázkou, z jakého důvodu nepodával další žádosti a podklady. Krajský soud se však důvodem, který uvádí stěžovatel, tedy tím, že vyčkával, až skončí předešlé řízení o dávce, zabýval. V bodě 15 rozsudku uvedl, že délka předešlého řízení o žádosti o příspěvek na bydlení za I. čtvrtletí roku 2018 neměla vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, jelikož se jednalo o samostatné řízení. Tento závěr je správný, jelikož jednotlivá řízení o žádostech o dávku státní sociální podpory nejsou závislá na výsledku řízení předešlých. Jiné důvody, které by jej vedly k nepodávání dalších žádostí a podkladů, stěžovatel neuvedl. Není proto pravdou, že se krajský soud nezabýval důvodem, proč žádosti nepodal dříve.

[20] Dle stěžovatelova názoru časové ohraničení pro podání žádosti v délce tří měsíců ode dne, kdy se dávka požaduje, nevyplývá ze žádného ustanovení zákona o státní sociální podpoře, přičemž odkázal na § 51 odst. 5 větu první tohoto zákona, ve znění do 30. 6. 2022, dle kterého *příspěvek na bydlení se přiznává na období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku nebo v rámci tohoto období na dobu kratší, jsou-li splněny podmínky nároku na tuto dávku jen po tuto kratší dobu*. Druhá věta tohoto ustanovení však uvádí, že *příspěvek na bydlení náležející podle věty první se v rámci uvedeného období vyplácí vždy po období kalendářního čtvrtletí nebo v rámci tohoto kalendářního čtvrtletí po dobu kratší, trval-li nárok na tuto dávku jen po kratší dobu, než je kalendářní čtvrtletí*. Jak správně uvedl krajský soud v bodě 11 rozsudku, u příspěvku

pokračování

na bydlení je tedy třeba rozlišovat nárok na dávku a nárok na výplatu dávky. U příspěvku na bydlení jako dávky opakující se nezaniká uplynutím času samotný nárok na dávku, nicméně zaniká nárok na její výplatu. Nárok na výplatu dávky vzniká dle § 49 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře splněním podmínek stanovených tímto zákonem pro vznik nároku na dávku a na její výplatu a podáním žádosti o přiznání dávky. Nárok na výplatu dávky tedy vzniká podáním žádosti o přiznání dávky a zpětně jej lze přiznat nejvýše za tři měsíce před jeho uplatněním, neboť dle § 54 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře zaniká uplynutím tří měsíců ode dne, od kterého dávka nebo její část náleží. Stěžovatel o dávku požádal 27. 9. 2019. Správní orgány i krajský soud tedy správně rozhodly, že nárok na výplatu dávky mu mohl být přiznán až od 27. 6. 2019.

[21] Stěžovatel rovněž namítl, že závěr krajského soudu ohledně tiskopisu žalovaného nebyl dostatečně odůvodněn. V žalobě namítal, že z části tiskopisu uvozené slovy „pro trvání nároku“ vyplývá, že dokládání požadovaných skutečností se uplatní teprve poté, co je nárok přiznán. Krajský soud k tomu v bodě 13 rozsudku uvedl, že formulář žalovaného není nijak matoucí. Tento závěr je sice velmi stručný, nicméně je správný. Z tiskopisu k podání žádosti o dávku státní sociální podpory nevyplývá závěr, že se do vyřízení jedné žádosti nemohou podávat žádosti další. Ačkoliv krajský soud je povinen své závěry odůvodnit, není povinen reagovat na každou dílčí žalobní námitku a tu obsáhle vyvracet (srov. rozsudek NSS z 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní. To také v nyní projednávaném případě učinil.

[22] Nepřezkoumatelný není ani závěr krajského soudu v bodě 16. Ačkoliv má stěžovatel pravdu v tom, že součástí správního řízení je i odvolání a rozhodnutí o něm, nelze tuto zásadu bez dalšího rozšiřovat i na situace, kdy odvolací správní orgán rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí, jímž prvostupňový správní orgán rozhodl znovu poté, co bylo jeho původní rozhodnutí v předchozím odvolacím řízení zrušeno. Bylo povinností stěžovatele vznést v druhém odvolání veškeré námitky, které hodlal uplatnit, neboť jím brojí proti jinému prvostupňovému rozhodnutí a v podstatě zahajuje nové odvolací řízení. Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud v nevypořádání předchozích odvolacích námitek neshledal ani porušení základních zásad činnosti správních orgánů. Skutečnost, že správní orgány stěžovateli nepřiznaly dávku státní sociální podpory, nelze považovat za porušení základních zásad tohoto řízení. Správní orgány nepostupovaly nijak formalisticky, pokud na základě § 54 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře žádost zamítly.

[23] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že pokud krajský soud uvedl, že nárok na výplatu dávky příspěvku na bydlení za období od 1. 4. 2019 do 26. 6. 2019 zanikl, posoudil případ stěžovatele v souladu se zákonem. V uvedeném období se nejednalo o dávku neprávem odepřenou, u níž by se prekluzivní tříměsíční lhůta pro nárok na výplatu dávky neuplatnila, jelikož stěžovatel nesplnil zákonné podmínky pro výplatu této dávky. Délka předešlého řízení o žádosti o dávku na období I. čtvrtletí roku 2018 neovlivnila správnost řízení o žádosti o dávku od 1. 4. 2019, jelikož se jedná o samostatná řízení. Ačkoliv stěžovatelova úvaha o nutnosti vyčkat před podáním další žádosti na výsledek řízení týkajícího se nároku na dávku na I. čtvrtletí roku 2018 byla

pochoitelná, nic to nemění na závěru, že správní orgány, jakož i krajský soud rozhodovaly dle zákona.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Z výše uvedeného Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[25] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu dle § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. nenáleží (srov. rozsudek NSS čj. 9 Ads 15/2021-31, bod 27).

[26] Usnesením NSS z 5. 1. 2021, čj. Na 195/2020-19, byla stěžovateli ustanovena zástupkyní Mgr. Petra Macounová, advokátka. Podle § 35 odst. 10 věty první s. ř. s. hradí odměnu za zastupování a hotové výdaje ustanovené advokátky stát. Ustanovená zástupkyně učinila v řízení před zdejším soudem dva úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení včetně první porady s klientem (ta je součástí tohoto úkonu právní služby) a písemné podání ve věci samé, kterým byl sepsán kasační stížnosti včetně jejího doplnění (§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za tyto dva úkony právní služby zástupkyni stěžovatele náleží mimosmluvní odměna v celkové výši 2 000 Kč (§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3. advokátního tarifu). Dle usnesení rozšířeného senátu z 10. 11. 2020, čj. 6 Ads 209/2019-62, č. 4115/2021 Sb. NSS, tato zvláštní tarifní hodnota obecně neporušuje zásadu rovnosti spojenou s právem podnikat a právem získávat prostředky pro své životní potřeby. Dále zástupkyni stěžovatele náleží 600 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupkyně stěžovatele není plátkyní daně z přidané hodnoty, a proto celková výše její odměny činí 2 600 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. srpna 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu